Należność pocztowa opłacona ryczałtem

Rok XI. Warszawa, 1 maja 1930 r. Nr. 9 (167)

MASZYNISTA

ORGAN ZWIĄZKU ZAW. MASZYNISTÓW KOLEJOWYCH



PISMO ZAWODOWE, POŚWIĘCONE SPRAWOM MASZYNISTÓW I KOLEJNICTWU

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca. Redakcja i Administracja **Warszawa, Chmielna 9 m. 9, tel.**: 195-28 i 539-00. **Konto czekowe P. K. O.** 3585. Cena pojedyńczego numeru 25 groszy. Członkowie Związku otrzymują czasopismo bezpłatnie. Rękopisów Redakcja nie zwraca. Anonimów nie uwzględnia się. Ceny ogłoszeń na ostatniej stronie.

TREŚĆ NUMERU: **W dniu święta robotniczego. — P. Minister Sprawiedliwości nie widzi podstawy. — Sprawy służbowe:** W sprawie badań lekarskich na rozpoznawanie barw. — Przepisy o kwalifikowaniu pracowników P. P. K. — **Życie Związkowe:** Wystąpienia i interwencje Prezydjum. — Prace organizacyjne Prezydjum. — Komunikat. — Ogłoszenia.

dniu święta robotniczego

Gdy przed czterdziestoma laty klasa pracująca po raz pierwszy wyszła w zwartych szeregach na ulice miast, aby święcić publicznie swoje święto, aby demonstrować na rzecz swoich żądań i ideałów — dalekim, bardzo dalekim wydawał się jeszcze, dzień zwycięstwa.

Straszliwe brzemię ucisku politycznego i wyzysku gospodarczego gniotło całym swoim ciężarem człowieka pracy. Robotnik z fabryki czy warsztatu, gdy gromkim głosem domagał się powszechnego, równego prawa wyborczego, gdy wołał o ośmiogodzinny dzień roboczy, gdy żądał zabezpieczenia na starość, gdy demonstrował przeciwko zbrojeniom i wojnie — rzucał rękawicę w twarz ówczesnemu porządkowi społecznemu, wyglądał na szaleńca, który postradał zdrowe zmysły, wydawał się szkodnikiem społecznym, uderzającym w bezprzytomnym szale na najświętsze fundamenty ówczesnego świata.

Ale szaleństwu temu było na imię: miljon; ale szaleńcy mieli wiarę w słuszność swoich żądań i poczucie swej siły. Nie dali się odstraszyć groźbami, nie ulękli się przemocy. Nie powstrzymały ich potoki krwi, przelewanej rokrocznie na wielkomiejskich brukach. Dojrzeli z poza bagnetów bladą przerażoną twarz przedstawicieli dawnego porządku, i odtąd rokrocznie wychodzili w dniu 1-go maja demonstrować na rzecz swoich haseł i swoich postulatów.

Gdy dzisiaj, po latach czterdziestu spojrzymy wstecz i podsumujemy rezultaty walki o prawa klasy pracującej, o wyzwolenie jej z więzów ucisku i niewoli — musimy stwierdzić, że trud i krew ofiarna nie poszły na marne. Nie wszyscy wychodziliśmy w dniu 1 maja na ulice, nie każdy z nas miał odwagę przyznać się do solidarności z towarzyszami pracy. Niejednego powstrzymywał i powstrzymuje do dziś dnia fałszywy wstyd, niemęskie wahanie. Nieliczna tylko stosunkowo garstka idzie do boju o lepszą przyszłość klasy pracującej.

Ale z rezultatów tej pracy, z owoców tej walki korzystamy wszyscy. Oto już dzisiaj jesteśmy obywatelami. Już nam nikt zaprzeczyć nie śmie i nie może naszego prawa do udziału w życiu publicznem, nikt nam zaprzeczyć nie może praw politycznych i obywatelskich. Zdobyliśmy sobie prawo do ośmiogodzinnego dnia pracy, zburzyliśmy tamy, które piętrzyły się niedawno jeszcze na drodze wielkich reform społecznych: ochrony pracy i ubezpieczenia społecznego. Prawda, nie wszystko jeszcze zostało zrobione, wiele jeszcze pozycyj jest do zdobycia, wiele krzywd jeszcze jest do usunięcia. Ale cel przez nas upragniony, który jest dzisiaj przed nami. Rysują się już w przyszłości, który wspólnemi siłami wznieść chcemy i wzniesiemy.

Koroną tego gmachu będzie spełnienie naszego ideału najwyższego: usunięcie bezpowrotne wszelkiego bez wyjątku wyzysku, wszelkiej krzywdy, każdego przywileju nie zdobytego własną pracą i zasługą, ugruntowanie sprawiedliwości i prawdziwego ładu społecznego. Ideałowi temu na imię: SOCJALIZM.

Ale gmach ten budować trzeba i można tylko od podstaw. Usunąć trzeba wpierw wszelkie przeszkody piętrzące się po drodze na wspólnego nam celu.

Pierwsza z tych przeszkód, to wewnętrzna słabość i rozbicie klasy pracującej. Tylko wspólnym wysiłkiem spełnić możemy ten ogrom pracy, który nas czeka. Potrzeba nam w tym celu bojowników świadomych swego celu, karnych i zdecydowanych. Potrzeba pracowników ofiarnych, wpatrzonych nietylko w szarą, codzienną rzeczywistość, ale i w wielki cel, który nam przyświeca. Potrzeba poczucia solidarności robotniczej i pracowniczej, potrzeba silnych organizacyj, owianych wiarą w spełnienie najwyższych naszych zadań. Musimy przełamać w sobie wszelkie uprzedzenia, wyzbyć się fałszywego strachu i fałszywego wstydu. Jesteśmy proletarjuszami, żyjemy z pracy najemnej, należymy do klasy pracującej. Niemasz dla nas drogi innej do spełnienia naszych zadań, do usunięcia krzywdy naszej, jak twarda i bezwzględna WALKA KLAS, niemasz dla nas sojusznika innego, jak KLASA PRACUJĄCA, zorganizowana w swoich partjach politycznych i związkach zawodowych, silna solidarnością narodową i międzynarodową, potężna wiarą w swoje ideały, które kierują każdym jej krokiem i które jej służą za drogowskaz w pracy i walce codziennej.

To też w dniu 1 maja 1930 r., w pierwszym dniu święta majowego po dokonaniu sojuszu naszego z klasą pracującą Polski i całego świata miejsce nasze jest u boku tej klasy pracującej, demonstrującej pod czerwonemi sztandarami na rzecz haseł i ideałów, które są naszymi własnymi hasłami i naszymi ideałami.

Jako pracownicy, walczący o należne nam prawa, jako obywatele walczący o należny nam udział w rządzeniu państwem, musimy wyjść na ulicę pod własnym sztandarem i w szeregach sprzymierzonej z nami i spojonej braterstwem krwi i długoletniego wysiłku POLSKIEJ PARTJI SOCJALISTYCZNEJ musi demonstrować na rzecz:

Sprawiedliwych norm pracy i sprawiedliwej płacy.

Dostatecznego i należytego ubezpieczenia na starość i na wypadek niezdolności do pracy lub jej braku.

Przestrzegania ośmiogodzinnego dnia pracy.

Usunięcia krzywd, szykan i niesprawiedliwości, która nas gnębi.

Sprawiedliwej polityki gospodarczej, walki z wyzyskiem i drożyzną.

Przywrócenia naruszonych praw politycznych, usunięcia dyktatury i zapewnienia obywatelom należnego im wpływu na rządy w państwie.

Zapewnienia nam mieszkań ludzkich, i ludzkich warunków egzystencji.

Sprawiedliwego zabezpieczenia naszych wdów i sierot.

Rozciągnięcia kontroli nad produkcją i rozdziałem dochodu społecznego.

Jest naszym obowiązkiem stwierdzić czynem i udziałem własnym w pochodach pierwszomajowych, że jesteśmy solidarni z całą klasą pracującą świata nietylko na papierze, ale i w rzeczywistości, w głębi dusz naszych i z całego naszego przekonania. Musimy uwierzyć, że losy nasze złączone są nierozdzielnie z tą walką, która się toczy w oczach naszych o aktualne cele dzisiejsze i o święte ideały przyszłości.

Niech żyje międzynarodowa solidarność proletarjatu!

Niech żyje Socjalizm!
Niech żyje Z. Z. M.!

PAN MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI NIE WIDZI PODSTAWY...

Z początkiem roku 1929, zmuszeni szeregiem wypadków jaskrawej i bezcelowej srogości władz śledczych wobec maszynistów, posądzonych o spowodowanie wypadków kolejowych — wszczęliśmy szeroko zakrojoną akcję, zmierzającą do usunięcia niewłaściwości w tej dziedzinie. Prócz szeregu artykułów, zamieszczonych na łamach „Maszynisty" wystąpiliśmy w tej sprawie z obszernemi memorjałami zarówno do p. Ministra Sprawiedliwości, jak również i przedewszystkiem do p. Ministra Komunikacji. P. Ministrowi Sprawiedliwości przedstawiliśmy szereg wypadków, w których sądowe władze śledcze i pp. prokuratorowie postąpili, zdaniem naszem, niewłaściwie, zaś p. Ministra Komunikacji prosiliśmy, aby wziął w obronę swoich pracowników przed wybrykami wymiaru sprawiedliwości. Nie łudziliśmy się, aby nasz głos zdołał przekonać p. Ministra Sprawiedliwości, ale sądziliśmy, że przekona go głos p. Ministra Komunikacji, w którego ustach nasze argumenty nabierają właściwej wagi i znaczenia.

Długo nie otrzymywaliśmy odpowiedzi. Wreszcie pod koniec roku ubiegłego nadeszła odpowiedź — oczywiście odmowna — na nasze pismo, skierowane do p. Ministra Sprawiedliwości. Czekaliśmy dalej na skutek naszej interwencji u p. Ministra Komunikacji, a raczej na skutek zabiegów M. K. w Ministerstwie Sprawiedliwości. Nie nalegaliśmy nawet na pośpiech, sądząc, że gruntowne zbadanie sprawy w niczem nam nie przeszkodzi, lecz, owszem, może tem lepiej uwydatnić słuszność naszego stanowiska i opartych na niem żądań.

Tymczasem namyślił się francuski Minister Sprawiedliwości i, uznając argumenty francuskich maszynistów, pod naciskiem francuskiego Ministra Kolei Żelaznych, wydał przepisy, polecające jaknajdalej idącą względność w stosowaniu aresztu prewencyjnego. Odetchnęliśmy z ulgą. Jakaż to piękna sposobność dla naszych Ministrów pójść za dobrym wzorem cywilizowanego Zachodu! Podaliśmy fakt do wiadomości publicznej i wyraziliśmy nadzieję, że i u nas kiedyś nastąpi opamiętanie.

Ale nadzieje nasze okazały się na razie złudnemi. Przed kilkoma dniami doręczono nam pismo M. K., załatwiające odmownie zeszłoroczną naszą prośbę, a to dlatego, ponieważ p. Minister Sprawiedliwości „nie widzi podstawy do zasadniczego stosowania innych norm postępowania, niż względem osób, oskarżonych o inne przestępstwa". Ministerstwo Komunikacji przekazuje nam ponadto otrzymane z Min. Sprawiedliwości pouczenie, że „areszt, jako środek zapobiegawczy stosuje się nie tylko w celach zapobieżenia ucieczce oskarżonego, lecz również w celu udaremnienia porozumiewania się ze świadkami i wywierania przez to wpływu na bieg śledztwa, szczególnie w pierwszem jego stadjum". Od siebie M. K. nie dodaje nic. Nie wiemy, czy zgadza się z p. Ministrem Sprawiedliwości, czy cieszy się z jego odpowiedzi, czy się z tego smuci, czy wogóle zresztą tem się interesuje...

Trudno... P. Minister Sprawiedliwości „nie widzi podstawy". Chcemy wierzyć, że jej jeszcze nie dojrzał, ale, że ją prędzej czy później zobaczy. Zdajemy sobie dobrze sprawę z tego, co to jest przyzwyczajenie. Wiemy, że wskutek przyzwyczajenia można zobojętnieć nawet na rany, śmierć i krzywdę człowieka. Nie dziwimy się zatem, że pp. referenci w Ministerstwie Sprawiedliwości, mając ustawicznie do czynienia z przestępcami i aresztem, traktują sobie te sprawy ot tak, po akademicku, jako problematy i że nie dostrzegli różnicy, np. pomiędzy złodziejem, a pomiędzy maszynistą, który zrobił katastrofę. Ostatecznie i to i tamto przestępstwo, a z za zielonego biurka, areszt, przedstawia się nie jako ciężka niezasłużona kara i udręka, ale jako „środek prewencyjny", aby się oskarżony nie mógł porozumiewać ze świadkami. Na sprawę zapatrywania ludności w mięso, inaczej zapatruje się rzeźnik, a inaczej nieco wół... Rzecz zrozumiała.

Ale wobec tej pierwszej nieudałej próby skierowania władz naszych na tory zgodne z właściwie pojętą i rzeczywistą, a nie formalną tylko sprawiedliwością, jest naszym obowiązkiem oświadczyć, że nie mamy zamiaru kapitulować, że nie złożymy broni i dalej będziemy bronić słusznego naszego stanowiska. Zdaniem naszem istnieją dostateczne podstawy, aby maszynistę traktować inaczej, aniżeli złodziejaszka, chociaż tych podstaw p. Minister Sprawiedliwości dotąd dojrzeć nie raczył. Podstawy te widzimy w następujących okolicznościach:

1) 95% conajmniej spraw o wypadki kolejowe kończy się wyrokiem uniewinniającym. W każdym takim wypadku zastosowanie aresztu prewencyjnego wobec niewinnego człowieka jest karygodnem wykroczeniem ze strony organów wymiaru sprawiedliwości.

2) Organy śledcze i pp. prokuratorowie nie mają zielonego pojęcia o służbie kolejowej (czego im n. b. nikt za złe brać nie może); z tego wynika, że nie są w stanie bez opinji bezstronnych znawców decydować o tem, czy dany pracownik może być choćby z pozorów posądzony o zawinione popełnienie przestępstwa. W imię sprawiedliwości nie wolno zamknąć w areszcie ani jednego niewinnego, choćby nawet przy tej sposobności czasem i winny uniknął aresztu przed wyrokiem. Maszynista nie powinien wysiadywać miesiącami czy tygodniami w areszcie, zanim p. sędzia śledczy nie wystudjuje wszystkich przepisów i okólników. Taka pedagogika i za taką cenę nie uchodzi w praworządnem państwie.

3) Maszyniści posądzeni o spowodowanie wypadków kolejowych, to w 99.9% wypadków ludzie o nieposzlakowanej przeszłości, nie kombinatorzy i nie złodziejaszkowie. Nawet wówczas, gdy zasługują na karę sądową — są ofiarami swego zawodu. Nikt nie jest aniołem i każdemu zdarzy się chwila nieuwagi. A że u maszynisty nawet najdrobniejsze uchybienie pod tym względem grozi odpowiedzialnością karno - sądową, to właśnie najważniejsza podstawa, dzięki której należy go w takich wypadkach traktować inaczej, aniżeli innych przestępców. Dość chyba, jeżeli po rozprawie uznany winnym odcierpi karę.

4) Wreszcie nigdy nie wykluczaliśmy wyjątków. Przyznajemy, że w interesie prawa, sprawiedliwości i

porządku publicznego może zajść konieczność zastosowania aresztu prewencyjnego w tym lub owym nadzwyczajnym wypadku. Nigdy zatem nie domagaliśmy się, aby areszt prewencyjny był w sprawach o wypadki kolejowe absolutnie niedopuszczalny. Jednakże obecnie areszt jest regułą, a nie wyjątkiem. Nie żądamy niczego innego, jak: aby było właśnie przeciwnie i aby nawet w tych wyjątkowych wypadkach względy prewencyjne nie trwały aż 6 miesięcy, jak się to obecnie zdarza.

Myślimy, że słuszna sprawa zwycięży u nas tak, jak zwyciężyła we Francji i jesteśmy zdania, że punkt ciężkości spoczywa bynajmniej nie w Ministerstwie Sprawiedliwości, ale w Ministerstwie Komunikacji. Tam też będziemy szturmowali przedewszystkiem. Należy, zdaniem naszem, aby władza nasza obudziła się z indyferentyzmu w tym względzie, aby zrozumiała, że jest jej obowiązkiem nie tylko bić maszynistów po skórze, gdy na to zasłużyli, ale także i bronić ich gdzie należy. Gdy to nastąpi, p. Minister Sprawiedliwości dojrzy zapewne podstawy do zmiany swego stanowiska.

SPRAWY SŁUŻBOWE

W SPRAWIE BADAŃ LEKARSKICH NA ROZPOZNAWANIE BARW

Na skutek energicznych zabiegów Prezydjum Z. Z. M. (o czem donosiliśmy w poprzednich numerach „Maszynisty") Ministerstwo Komunikacji wydało ostatnio za Nr. S. 292/30 następujące zarządzenie w sprawie badań lekarskich na rozpoznawanie barw:

Ministerstwo Komunikacji
Wydział Sanitarny

Nr. S 333/30. Dnia 16. IV. 1930 r.

Do
Wszystkich Dyrekcyj Okręgowych K. P.

W sprawie stosowania ust. 11 i 12 § 6 przepisów S. 1 (o badaniu lekarskiem kandydatów do służby kolejowej i pracowników kolejowych) zarządzam z ważnością aż do odwołania, co następuje:

Podstawową metodą badania zdolności rozpoznawania barw są tablice pseudoizochromatyczne Stillinga (wydanie P. K. P.).

Lekarze rejonowi obowiązani są przeprowadzać badania wyłącznie za pomocą tych tablic ściśle według wskazówek tam zawartych.

Przy badaniu przez lekarzy rejonowych kandydatów do służby kolejowej (nowowstępujących) wszelkie błędy przy rozpoznawaniu tablic Stillinga dyskwalifikują kandydata na stanowiska (zajęcia) I-ej i II-ej kategorji bez potrzeby kierowania go do okulisty kolejowego.

W razie stwierdzenia błędu lub wahań przy odczytywaniu tablic Stillinga przez pracowników kolejowych, podlegających badaniom okresowym, względnie podczas badań okolicznościowych (po wypadku, chorobie i t. p.), lekarz rejonowy obowiązany jest skierować badanego do okulisty kolejowego.

Okulista kolejowy przeprowadza badanie pracownika przedewszystkiem za pomocą tablic pseudoizochromatycznych (Stillinga, Ishihara) i, o ile zauważy błędy lub wahania w rozpoznawaniu niektórych tablic, poddaje pracownika badaniu innemi metodami, a mianowicie Holmgrena i Nagela.

Jeżeli pracownik rozpoznaje te dwie metody (Holmgrena i Nagela) bez błędów i wahań, może być uważany za posiadającego zdolność rozpoznawania barw; w przeciwnym razie musi być uważany za dotkniętego ślepotą na barwy.

Pracowników, u których podczas dokonanego badania okresowego w roku bieżącym wykryto daltonizm, należy poddać powtórnemu badaniu przez okulistów kolejowych.

Za Ministra
(—) Czapski, Podsekr. Stanu.

Przytoczone powyżej rozporządzenie M. K. załatwia wysunięte przez nasz związek postulaty w granicach możliwości. Uzyskaliśmy przedewszystkiem ponowne badanie zdyskwalifikowanych przez lekarzy-specjalistów. Przyczyni się to niewątpliwie do wyjaśnienia, czy i o ile dotychczasowe badania odbywały się z należytą ścisłością i czy dyskwalifikacje były usprawiedliwione. Następnie uzyskaliśmy poważną koncesję na rzecz pracowników zatrudnionych już w służbie kolejowej. Tacy pracownicy będą uznani za zdolnych do służby na stanowiskach I-ej i II-ej kategorji, o ile będą odpowiadali metodom Nagela i Holmgrena. Metody te są mniej rygorystyczne od metody Stillinga, wskutek czego dyskwalifikacja ominie zapewne wielu kolegów nie umiejących czytać tablic Stillinga.

Wreszcie, zgodnie ze stanowiskiem zajmowanem w tej sprawie od samego początku, stwierdzamy, że nie mamy nic przeciwko jaknajdalej idącym rygorom, stosowanym wobec kandydatów zabiegających dopiero o przyjęcie do służby kolejowej wzgl. o zatrudnienie w służbie parowozowej, przeciwnie uważamy ostre rygory za zupełnie usprawiedliwione i zgodne z interesem kandydata, który unika w ten sposób gorzkich rozczarowań i katastrofy życiowej w przyszłości.

PRZEPISY O KWALIFIKOWANIU PRACOWNIKÓW P. K. P.

W Dzienniku Urzędowym M. K. Nr. 9 z r. 1930 poz. 61 ukazało się rozp. M. K. z dnia 19 lutego 1930 r. Nr. P./569/30 w sprawie przepisów o kwalifikowaniu pracowników przedsiębiorstwa P. K. P.

Rozporządzenie to wydane zostało w wykonaniu postanowień § 15 pragmatyki, który upoważnia Ministra Komunikacji do uregulowania tej sprawy.

Postanowienia zawarte w tem rozporządzeniu posiadają bardzo doniosłe znaczenie dla pracowników, albowiem ocena kwalifikacyjna wpływa w stopniu wysokim na stosunki służbowe. I tak: według § 47 pragmatyki „posunięcie pracownika ze stanowiska niższego na wyższe (awans, przyp. Red.), następuje według uznania władzy, która przy obsadzaniu wakansu bierze pod uwagę **przedewszystkiem kwalifikacje służbowe"**. Według tegoż § awans jest wykluczony w razie niedostatecznej kwalifikacji służbowej. Według rozp. M. K. z dn. 26. IX.1929 r. Nr. I/10767/2/20 Dz. Urz. M. K. Nr. 17/29 poz. 161, którem znowelizowano Dziennik Urzędowy M. K. Nr. 2 z r. 1925 — przy mianowaniach na stanowiska „następnie awansowe" (a więc w służbie parowozowej na stanowiska maszynisty II kl. i maszynisty I kl., tudzież na dyspozytora i masz. instruktora) wymagana jest kwalifikacja „dobra". Wreszcie według § 123 pragmatyki „w razie 2-krotnej, conajmniej w odstępie jednego roku bezpośrednio po sobie następującej niedostatecznej kwalifikacji służbowej" władza może zwolnić pracownika ze służby.

Wobec doniosłej wagi tych przepisów podajemy je poniżej w pełnem brzmieniu. Ocenę tych przepisów i szczegółowe ich wyjaśnienie zamieścimy w następnym numerze „Maszynisty". Skład komisyj kwalifikacyjnych podajemy w wyciągu wyłącznie dla kategoryj służby, zrzeszonych w naszym Związku.

PRZEPISY O KWALIFIKOWANIU PRACOWNIKÓW PRZEDSIĘBIORSTWA P. K. P.

Część I.

Postanowienia Ogólne.

§ 1. Kwalifikacja pracowników ma na celu ocenę ich wartości służbowej.

§ 2. Do oceny wartości służbowej pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych powołane są komisje kwalifikacyjne.

Opinje o pracownikach nieetatowych wydają ich władze służbowe.

§ 3. Z uwagi na doniosłość skutków, które pociąga za sobą dla pracownika ocena kwalifikacyjna, członkowie komisyj kwalifikacyjnych i zwierzchnicy, powołani do wydawania opinij o podwładnych, obowiązani są przy spełnianiu tego ważnego obowiązku służbowego powodować się zasadą bezwzględnej słuszności i sprawiedliwości.

Wydawanie niesumiennej oceny (opinji) kwalifikacyjnej stanowi występek z § 62 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447).

§ 4. Pracownicy, przeciwko którym wdrożono postępowanie karnosądowe, karno - skarbowe lub dyscyplinarne, nie podlegają kwalifikowaniu do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania.

Część II.

Rodzaje i terminy kwalifikacyj służbowych.

§ 5. Rozróżnia się kwalifikacje służbowe zwyczajne i nadzwyczajne.

Zwyczajne kwalifikacje służbowe pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych przeprowadza się co trzy lata w ciągu pierwszego półrocza roku, rozpoczynającego trzechlecie okresu kwalifikacyjnego.

Wyjątek stanowią Dyrektorzy i Wicedyrektorzy Kolei Państwowych, oraz Kierownicy urzędów, podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji, których kwalifikację zarządza Minister Komunikacji wedle swego uznania.

§ 6. Niezależnie od kwalifikacyj zwyczajnych przeprowadza się nadzwyczajne kwalifikacje służbowe pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych w ciągu 4 tygodni po upływie roku od prawomocnego ukończenia przeciw nim postępowania karno - sądowego, karno - skarbowego lub dyscyplinarnego.

Poza tem, na wniosek wydziału przełożonego pracownika, kwalifikacja nadzwyczajna może nastąpić przed upływem trzechlecia, o którem mowa w § 5 niniejszych przepisów, nie prędzej jednak, niż po upływie jednego roku od ostatniej kwalifikacji. Kwalifikacja taka może nastąpić w następujących przypadkach:

1) jeśli pracownik otrzymał ocenę kwalifikacyjną, którą w myśl przepisów odbiera mu możność uzyskania nominacji lub awansu;

2) jeśli zdaniem Wydziału przełożonego pracownik zasługuje na kwalifikację niedostateczną.

W przypadku, wymienionym w punkcie 1, kwalifikacja nadzwyczajna może nastąpić także na prośbę pracownika.

Kwalifikowanie pracownika przeniesionego w myśl postanowień § 16 niniejszych przepisów, może nastąpić nie wcześniej, niż po upływie roku od dnia objęcia przez tego pracownika służby w innej miejscowości służbowej (na innem stanowisku).

§ 7. Kwalifikacja nadzwyczajna nie odbywa się o ileby miała przypaść w ostatnim kwartale przed półroczem, w którem przeprowadza się kwalifikacje zwyczajne.

Część III.

Przeprowadzanie kwalifikacyj służbowych.

§ 8. Wniosek o przeprowadzenie kwalifikacji służbowej w nadzwyczajnym terminie rozstrzyga Dyrektor Kolei Państwowych po rozpatrzeniu opinji pisemnej Naczelnika Wydziału, któremu pracownik podlega i Naczelnika Wydziału Osobowego. Jeśli w skład Komisji kwalifikacyjnej wchodzi Dyrektor Kolei Państwowych, wniosek o kwalifikację w terminie nadzwyczajnym rozstrzyga Ministerstwo Komunikacji.

Dla każdego pracownika, poddanego kwalifikowaniu należy sporządzić protokół kwalifikacyjny według załączonego wzoru Nr. 1.

Usuwanie poszczególnych kartek z protokółu kwalifikacyjnego, jak również zamazywanie lub wyskrobywanie (wycieranie) dokonanych w protokóle kwalifikacyjnym wpisów jest wzbronione.

Ewentualne poprawki w protokóle kwalifikacyjnym należy tak uskuteczniać, ażeby tekst pierwotny można było łatwo odczytać. Poprawki te muszą być podpisane przez przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej.

Treść protokółu kwalifikacyjnego w szczególności sposób głosowania poszczególnych członków komisji kwalifikacyjnej winny być zachowane w tajemnicy. Wszelkie wykroczenia w tym względzie uważać należy za naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy służbowej.

§ 9. Komisja kwalifikacyjna wydaje ocenę kwalifikacyjną na podstawie sumiennego i wszechstronnego rozważenia spostrzeżeń o działalności służbowej i zachowaniu się pracownika, oraz na podstawie sądu, wyrobionego o pracowniku po przejrzeniu jego akt osobistych, wykazu stanu służby, wykazu kar dyscyplinarnych i porządkowych, a także akt dochodzeń służbowych w ważniejszych sprawach.

Dane w wykazach kar dyscyplinarnych i porządkowych, jak również w aktach dochodzeń służbowych, mogą podlegać rozważaniu tylko o tyle, o ile dotyczą okresu czasu po ostatniej kwalifikacji służbowej.

§ 10. Czynnikami kwalifikacyjnemi, składającemi się na ocenę kwalifikacyjną, są:

1) uzdolnienie do służby na zajmowanem stanowisku,

2) pilność (sumienność i gorliwość) w służbie,

3) zachowanie się w służbie i poza służbą,

4) uzdolnienie do służby na stanowiska bezpośrednio wyższe (z wymienieniem tych stanowisk).

§ 11. Przy ocenie zachowania się pracownika po za służbą należy brać pod rozwagę takie okoliczności, które mogą narażać powagę urzędu pracownika, albo mieć niekorzystny wpływ na służbę.

§ 12. Ustanawia się następującą skalę oceny czynników kwalifikacyjnych:

do pktu 1) § 10 „dobre", „dostateczne", „niedostateczne";

do pktu 2) § 10 „dobra", „dostateczna", „niedostateczna",

do pktu 3) § 10 „dobre", „odpowiednie", nieodpowiednie";

do pktu 4) § 10 „nadaje się", „na razie nie nadaje się", „nie nadaje się w ogólności".

§ 13. Po dokładnem omówieniu wszystkich momentów, mających wpływ na ocenę kwalifikacyjną, komisja kwalifikacyjna przystępuje do głosowania zosobna nad każdym czynnikiem kwalifikacyjnym.

Pierwszy głosuje członek komisji najniższy stanowiskiem. Przewodniczący głosuje ostatni.

Niedopuszczalne jest wstrzymanie się członka komisji kwalifikacyjnej od głosowania.

Wynik głosowania poszczególnych członków komisji kwalifikacyjnej nad każdym czynnikiem kwalifikacyjnym, wpisuje się do właściwych rubryk protokółu kwalifikacyjnego.

Protokół kwalifikacyjny sporządza (wypełnia) członek komisji kwalifikacyjnej najniższy stanowiskiem lub też inny, wyznaczony przez przewodniczącego Komisji.

§ 14. Głosowanie, określone w § 13, ma na celu ułatwienie członkom komisji kwalifikacyjnej wydanie słusznej i sprawiedliwej oceny kwalifikacyjnej, przewidzianej w § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P Nr. 57, poz. 447).

Po tem głosowaniu komisja kwalifikacyjna przystępuje do głosowania nad stopniem oceny kwalifikacyjnej.

Ocenę kwalifikacyjną ma się wyrazić w jednym stopniu:

a) „dobry",

b) „dostateczny",

c) „niedostateczny".

Wynik tego głosowania nie powinien pozostawać w sprzeczności z głosowaniem nad poszczególnemi czynnikami, składającemi się na ocenę kwalifikacyjną.

Stopień "dobry" otrzymuje pracownik, który odpowiada w zupełności wymaganiom służby na zajmowanem stanowisku.

Stopień „dostateczny" otrzymuje pracownik, jeśli naogół czyni zadość wymaganiom służby na zajmowanem stanowisku.

Stopień „niedostateczny" otrzymuje pracownik, który nie czyni zadość wymaganiom służby.

O stopniu oceny kwalifikacyjnej rozstrzyga większość głosów.

Jeżeli przy głosowaniu nie otrzyma się większości, natenczas celem uzyskania jej dolicza się głosy, oddane za oceną stopnia najniższego (najniekorzystniejszego dla pracownika) do głosów, oddanych za oceną stopnia bezpośrednio wyższego. Równość głosów liczy się na korzyść pracownika.

Członek komisji kwalifikacyjnej, którego niekorzystna ocena kwalifikacyjna o pracowniku różni się znacznie (o dwa stopnie) od oceny innych członków komisji, obowiązany jest własnoręcznie umieścić w rubryce „uwaga" protokółu kwalifikacyjnego, krótkie uzasadnienie swojej odmiennej oceny.

Wynik głosowania wpisuje się do właściwej rubryki protokółu kwalifikacyjnego, poczem protokół podpisują wszyscy członkowie komisji kwalifikacyjnej.

§ 15. O wyniku kwalifikacji zawiadamia się niezwłocznie pracownika na piśmie (wzór Nr. 3) za pośrednictwem jego władzy służbowej.

Dowód doręczenia pracownikowi zawiadomienia o wyniku kwalifikacji, zaopatrzony w datę doręczenia.

przechowuje się w jego aktach osobistych.

§ 16. Pracownika, który otrzymał niedostateczną kwalifikację służbową należy (po uprawomocnieniu się jej), przenieść do innego miejsca służbowego (urzędu) na takie samo lub inne równorzędne stanowisko, a to w tym celu, ażeby przy następnej kwalifikacji służbowej tego pracownika, skład komisji kwalifikacyjnej uległ całkowitej zmianie.

Na pisemną prośbę pracownika, wniesioną do 14-tu dni po doręczeniu mu zawiadomienia o ocenie kwalifikacyjnej, władza przełożona może pozostawić go w temsamem miejscu pracy, bądź też przenieść do takiego miejsca służbowego (urzędu), w którym skład komisji kwalifikacyjnej przynajmniej częściowo różniłby się od składu komisji w dawnym jego miejscu pracy.

§ 17. Przeciwko ocenie kwalifikacyjnej, która odbiera możność uzyskania nominacji lub awansu, może pracownik wnieść zażalenia w porządku służbowym w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wyniku kwalifikacji.

Władza służbowa, która otrzymała zażalenie przeciwko ocenie kwalifikacyjnej, obowiązana jest zażalenie to skierować w ciągu trzech dni w porządku służbowym do władzy właściwej.

Zażalenie niedopuszczalne, lub wniesione po upływie wyznaczonego wyżej 14-dniowego terminu, władza przełożona pozostawia bez rozpatrzenia, o czem zawiadamia pracownika na piśmie.

Jeśli pracownik nie mógł wnieść zażalenia we właściwym czasie z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia, może w ciągu 7 dni, od ustania przeszkody, prosić o przywrócenie utraconego terminu.

Prośba o przywrócenie terminu może być zawarta w piśmie, stanowiącem jednocześnie zażalenie przeciwko ocenie kwalifikacyjnej.

Prośbę o przywrócenie terminu rozpatruje i rozstrzyga ostatecznie władza przełożona.

§ 18. Zażalenie, wniesione we właściwym terminie, winno być w ciągu 60 dni od daty wniesienia rozpatrzone i rozstrzygnięte przez powołaną do tego celu Wyższą Komisję Kwalifikacyjną.

§ 19. Wyższa Komisja Kwalifikacyjna rozpatruje zażalenie, zasięga ustnych lub pisemnych wyjaśnień od członków komisji kwalifikacyjnej, która wydała zaskarżoną ocenę kwalifikacyjną, przesłuchuje pracownika, jeśli on prosi o przesłuchanie, bada dostarczone przez niego dokumenty, oraz o ile uzna za celowe, przesłuchuje osoby, na które pracownik powołuje się w swem zażaleniu.

Zeznania przesłuchiwanych osób należy ujmować w formę krótkiego protokółu.

Członkowie Wyższej Komisji Kwalifikacyjnej mają prawo domagać się, ażeby istotne dla sprawy zeznania osób, przesłuchiwanych przez komisję, były zapisane w protokóle w dosłownem brzmieniu.

Protokólarne zeznanie osób, przesłuchanych przez Wyższą Komisję Kwalifikacyjną, stanowią integralną część dotyczącego protokółu kwalifikacyjnego i nie mogą być z niego usunięte.

Wyższa Komisja kwalifikacyjna posługuje się w czynnościach swych protokółem kwalifikacyjnym ustalonym we wzorze Nr. 1.

Protokół ten sporządza i zapisuje zeznania osób, przesłuchiwanych przez Wyższą Komisję Kwalifikacyjną, pracownik referendarski (z wykształceniem prawniczem), wyznaczony przez Dyrekcję Kolei Państwowych.

§ 20. Po rozpatrzeniu zażalenia Wyższa Komisja Kwalifikacyjna przystępuje do głosowania w sposób ustalony w §§ 13 i 14 z tą różnicą, że w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Ocena kwalifikacyjna, wydana przez Wyższą Komisję Kwalifikacyjną, nie może być stopnia niższego od stopnia oceny, przeciwko której pracownik wniósł zażalenie.

Uchwały Wyższej Komisji Kwalifikacyjnej są ostateczne i nie mogą być zaskarżone.

§ 21. Wszystkie czynności, związane z kwalifikowaniem pracowników, załatwiają Wydziały Osobowe Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.

Terminy i miejsca kwalifikowania ustalają Wydziały Osobowe po porozumieniu się z Wydziałami przełożonemi pracowników, którzy mają być kwalifikowani.

Część IV.

Skład Komisyj Kwalifikacyjnych.

§ 22. Skład każdej komisji kwalifikacyjnej zależny jest od stanowiska służbowego pracownika, poddanego kwalifikowaniu, i uwidoczniony jest w załączniku Nr. 1.

Przewodniczącym komisji kwalifikacyjnej jest członek komisji, najstarszy stanowiskiem.

Starszeństwo służbowe członków komisyj kwalifikacyjnych ustala się w myśl postanowień § 5, Przepisów o listach starszeństwa służbowego pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych P. K. P., zatwierdzonych rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 19.10. 1929 r. Nr. I/20268/2/29 (Dz. U. M. K. Nr. 22, poz. 177).

§ 23. Jeżeli członek komisji kwalifikacyjnej zajmuje stanowisko służbowe, na podstawie którego wchodzi w skład pewnej komisji, krócej aniżeli trzy miesiące, może uchylić się od udziału w kwalifikowaniu uzasadniając swe uchylenie się tem, że nie zna dokładnie pracownika, którego ma kwalifikować.

O uchyleniu się od kwalifikowania, członek komisji kwalifikacyjnej zawiadamia w porządku służbowym niezwłocznie po zwołaniu komisji Wydział Osobowy Okręgowej Dyrekcji Kolei Państwowych, celem powołania do komisji kwalifikacyjnej pracownika, który zajmował poprzednio odnośne stanowisko służbowe.

Jeśli powołanie tego pracownika w skład Kom. Kwalifikacyjnej nastręczałoby większe trudności, Wydział Osobowy odracza odpowiednio termin kwalifikowania, nie dłużej jednak, niż na trzy miesiące.

§ 24. Członek komisji kwalifikacyjnej, przeciwko któremu wdrożono postępowanie karno - sądowe, karno-skarbowe, lub dyscyplinarne, nie może do czasu prawomocnego ukończenia tego postępowania, brać udziału w czynnościach komisyj kwalifikacyjnych, dla pracowników, którzy spowodowali to postępowanie, albo występują w niem w charakterze świadków lub biegłych. W tym przypadku członek komisji obowiązany jest postąpić w myśl postanowień § 23. W jego miejsce wstępuje wówczas pracownik, uprawniony do zastępowania go w służbie.

§ 25. 1. Wyższa Komisja kwalifikacyjna dla pracowników Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych i podległych jej urzędów składa się z Wicedyrektora Kolei Państwowych jako przewodniczącego, Naczelnika Wydziału Prawnego i Naczelnika Wydziału, któremu pracownik podlega.

Jeśli w skład komisji kwalifikacyjnej, która wydała zaskarżoną ocenę kwalifikacyjną wchodził Wicedyrektor Kolei Państwowych, to wówczas przewodniczy Wyższej Komisji Kwalifikacyjnej Dyrektor Kolei Państwowych.

2. Zażalenia Wicedyrektorów Kolei Państwowych przeciwko ocenie kwalifikacyjnej, rozstrzyga Minister Komunikacji po wysłuchaniu opinji członków komisji kwalifikacyjnej, która wydała zaskarżoną ocenę kwalifikacyjną.

3. Zażalenia Naczelników Wydziałów Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych, oraz Zastępców Kierowników innych urzędów, podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji, rozpatruje i rozstrzyga w trybie przewidzianym w § 19 niniejszych przepisów Dyrektor Biura Personalnego i Dyrektor właściwego Departamentu Ministerstwa Komunikacji.

4. Zażalenia pracowników innych urzędów, podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji przeciwko ocenie kwalifikacyjnej, rozpatruje i rozstrzyga w trybie przewidzianym w § 19 niniejszych przepisów Wyższa Komisja Kwalifikacyjna, w której skład wchodzą: Naczelnik Wydziału Osobowego w Biurze Personalnem jako przewodniczący, i Naczelnik właściwego Wydziału (Naczelnicy właściwych wydziałów) Ministerstwa Komunikacji.

5. Z uwagi na to, że w skład Wyższej Komisji Kwalifikacyjnej dla pracowników D. O. K. P. i podległych jej urzędów wchodzi zawsze Naczelnik Wydziału Prawnego, przeto zażalenia pracowników tego Wydziału, przeciwko ocenie kwalifikacyjnej, rozpatruje i rozstrzyga w trybie przewidzianym w § 19 niniejszych przepisów Dyrektor Kolei Państwowych przy współudziale Wicedyrektora

Kolei Państwowych i Naczelnika Wydziału Prawnego.

Część V.

Opinje o pracownikach nieetatowych.

§ 26. Opinje o pracownikach nieetatowych wydaje władza służbowa, t. j. Kierownik urzędu, w którym pracownik jest zatrudniony, zasadniczo w następujących przypadkach:

1) przed przyznaniem pracownikowi wyższej kategorji płacy,

2) przed zaliczeniem pracownika w poczet kandydatów na pracowników etatowych,

3) przed mianowaniem pracownika na stanowisko etatowe.

Poza tem władza służbowa może wydać opinję o pracowniku nieetatowym w przypadkach, gdy uzna wynik pracy pracownika za niedostateczny (§ 123 ustęp 2 punkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 8 lipca 1929 r. Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447) lub gdy uzna, że zaszły warunki przemawiające za polepszeniem opinji.

Przed wydaniem opinji władza służbowa winna wysłuchać zdania bezpośredniego zwierzchnika pracownika.

Przy wydawaniu opinji o pracowniku nieetatowym władza służbowa bierze pod sumienną rozwagę te same czynniki, które składają się na ocenę kwalifikacyjną pracowników etatowych i kandydatów na pracowników etatowych (§ 10) i wyraża opinję zapomocą tych samych stopni (§ 14).

Władza służbowa posługuje się przy wydawaniu opinji o pracowniku nieetatowym protokółem ustalonym we wzorze Nr. 2.

O opinji zawiadamia władza służbowa pracownika w ciągu 30 dni na piśmie według wzoru Nr. 3 za potwierdzeniem odbioru, które należy zachować w aktach osobistych pracownika.

Protokół, zawierający opinję o pracowniku nieetatowym, władza służbowa przesyła w drodze służbowej do przełożonego Wydziału.

Wydział przełożony wpisuje opinję o pracowniku nieetatowym do jego wykazu stanu służby i pozostawia ten protokół w wykazie stanu służby jako załącznik.

Przeciwko opinji niedostatecznej przysługuje pracownikowi prawo wniesienia w porządku służbowym zażalenia w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tej opinji.

Zażalenie rozpatruje i rozstrzyga władza przełożona (Naczelnik przełożonego Wydziału), po wysłuchaniu zdania władzy służbowej, która wydała zaskarżoną opinję, oraz po przesłuchaniu pracownika, jeśli on prosi o przesłuchanie.

Część VI.

Postanowienia przejściowe.

§ 27. Pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", posiadających charakter pracowników etatowych „ad personam", t. j. zajmujących stanowiska służbowe, względnie posiadających tytuły służbowe, nieprzewidziane w „tabeli B" rozporządzenia Ministra Kolei z dnia 21/I. 1925 r. Nr. I. 405/25 (Dz. U. M. K. Nr. 2), kwalifikują komisje kwalifikacyjne w składzie ustalonym w załączniku Nr. 2.

§ 28. Pracowników służby ruchu i drogowej w Dyrekcjach okręgowych Kolei Państwowych w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie, oraz służby mechanicznej w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Stanisławowie kwalifikują, do czasu wprowadzenia w tych Dyrekcjach Oddziałów Ruchu, Drogowych i Mechanicznych, komisje kwalifikacyjne w składzie ustalonym w załączniku Nr. 3.

§ 29. Pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", przydzielonych do stałej służby w Kierownictwie Przebudowy Węzła Warszawskiego w Warszawie, kwalifikują komisje kwalifikacyjne w składzie ustalonym w załączniku Nr. 4.

§ 30. Pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", przydzielonych do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji, kwalifikuje komisja, w której skład wchodzi Dyrektor Departamentu (Biura Personalnego) Ministerstwa Komunikacji do którego pracownik został przydzielony, Naczelnik Wydziału osobowego w Biurze Personalnem i Naczelnik przełożonego Wydziału Ministerstwa Komunikacji.

Kwalifikowanie pracowników, wymienionych w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu, przydzielonych do służby w Wydziałach niewłączonych do Departamentów, kwalifikuje komisja kwalifikacyjna, w której skład wchodzą Naczelnik tego Wydziału i Naczelnik Wydziału Osobowego w Biurze Personalnem.

Zażalenia tych pracowników przeciwko ocenie kwalifikacyjnej, rozstrzyga Minister Komunikacji.

§ 31. Skład Komisji kwalifikacyjnej pracowników etatowych, i kandydatów na pracowników etatowych, zatrudnionych stale w Biurze Projektów i Studjów, w Centralnem Wagonowem Biurze Obrachunkowem i w Biurze Węglowem, ustali osobne rozporządzenie.

§ 32. Zwyczajne kwalifikacje służbowe w pierwszym okresie kwalifikacyjnym (§ 5) przeprowadza się do końca 1930 roku.

§ 33. Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1930 r.

Skład Komisyj Kwalifikacyjnych:

KOLEJE NORMALNOTOROWE:

dla maszynistów instruktorów (we wszystkich DKP.):

1) Naczelnik Wydziału Osobowego, 2) Naczelnik Wydziału Mechanicznego, 3) Naczelnik Oddziału Mechanicznego;

dla naczelników parowozowni I kl. oraz dla zawiadowców parowozowni II i III kl. (we wszystkich DKP. **z wyjątkiem DKP. Stanisławów):**

1) Naczelnik Wydziału Osobowego, 2) Naczelnik Wydziału Mechanicznego, 3) Naczelnik Oddziału Mechanicznego;

dla pomocników nacz. parowozowni I kl. i pomocników zawiadowcy parowoz. II kl., tudzież dla dyspozytorów parowozowni (we wszystkich DKP. z wyjątkiem DKP. Stanisławów):

1) Starszy Kontroler Wydziału Osobowego, 2) Naczelnik Oddziału Mechanicznego, 3) Naczelnik parowozowni I kl. wzgl. zawiadowca parowozowni II lub III kl. (przełożony naczelnik wzgl. zawiadowca);

dla maszynistów I-szej i II-giej klasy, pomocników masz. I i II kl., maszynowych I i II kl., palaczów i kandydatów na te stanowiska (we wszystkich DKP. z wyjątkiem DKP. Stanisławów):

1) Starszy Kontroler Wydziału Osobowego, 2) Naczelnik Oddziału Mechanicznego, 3) Kontroler Maszynowy, 4) Naczelnik parowozowni I kl. względnie zawiadowca parowozowni II lub III klasy (przełożony naczelnik wzgl. zawiadowca).

DKP. STANISŁAWÓW:

dla naczelników parowozowni I kl. tudzież dla zawiadowców parowozowni II i III kl.:

1) Naczelnik Wydziału Osobowego, 2) Naczelnik Wydziału Mechanicznego, 3) Kierownik Działu Parowozowego w Wydziale Mechanicznym;

dla pomocników naczelnika parowozowni I kl. i pomocników zawiadowców parowoz. II i III kl. oraz dla dyspozytorów parowozowni:

1) Starszy Kontroler Wydziału Osobowego, 2) Kierownik Działu Parowozowego w Wydziale Mechanicznym, 3) Naczelnik parowozowni I kl. względnie zawiadowca parowozowni II lub III kl. (przełożony mechanik wzgl. zawiadowca).

KOLEJE WĄSKOTOROWE:

dla zawiadowców parowozowni I i II kl. kolei wąskotorowej:

1) Starszy Kontroler Wydziału Osobowego, 2) Naczelnik Wydziału Kolei Wąskotorowych, 3) Zarządzający Koleją Wąskotorową;

dla dyspozytorów parowozowni, maszynistów - instruktorów, maszynistów i pomocników masz. oraz maszynowych kolei wąskotorowych:

1) Starszy Kontroler Wydziału Osobowego, 2) Zrządzający koleją wąskotorową, 3) Zawiadowca parowozowni.

Jeżeli maszynista - instruktor pełni obowiązki służbowe dla kilku Zarządów Kolei Wąskotorowych, wówczas w miejsce zawiadowcy parowozowni wchodzi w skład Komisji Kierownik Działu Mechanicznego w Wydziale Kolei Wąskotorowych.

Za życzenia świąteczne, nadesłane nam przez Zarządy Okręgów i Kół oraz przez licznych kolegów, składamy tą drogą serdeczne podziękowanie.

PREZYDJUM Z. Z. M. i REDAKCJA „MASZYNISTY".

ŻYCIE ZWIĄZKOWE

WYSTĄPIENIA I INTERWENCJE PREZYDJUM.

Dn. 15.IV. 1930. w M. K. w sprawie plombowania hamulców parow., dodatku morskiego, ryczałtu dyspozytorów Kol. Wąskotorowych — kol. **Siadak.**

Dn. 16.IV. 1930. w M. K. w sprawie uznania świadectw przemysłowych oraz przyznania fachu kowalskiego dla tych pracowników, którzy już pracują od szeregu lat na parowozie — kol. kol. **Borkowski, Siadak, Sobczak, Tyczka.**

Dn. 23.IV. 1930. w Dyr. O. K. P. w Warszawie w sprawie em. Jędrzejewskiego — kol. **Borkowski.**

Dn. 24.IV. 1930. w M. K. w sprawie umundurowania — kol. **Borkowski.**

Dn. 28.IV. 1930. w M. K. w sprawie świadectw kowali w Dyr. Katowickiej, w sprawie hamulców w Dyr. Gdańskiej, egzaminów i awansów w Dyr. Stanisławowskiej, kol. Szredera z parowoz. Skarżysko — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

PRACE ORGANIZACYJNE PREZYDJUM.

Dn. 17.IV. 1930. Posiedzenie w sprawie turnusów na Górnym Śląsku — kol. kol. **Borkowski, Siadak, Sobczak, Tyczka.**

KOMUNIKAT

W sprawie korzystania z pokojów w lokalu Centrali.

Prezydjum zawiadamia tą drogą członków, iż za używanie pokojów noclegowych w lokalu Centrali pobierać będzie tytułem zwrotu kosztów prania bielizny po. 1.50 zł. (jeden złoty pięćdziesiąt groszy) za noc i osobę. Do pobierania należności upoważniony jest woźny związku, Tomasz Kuczyński.

Ponadto, z powodu ujawnionych kilkakrotnie nadużyć, Prezydjum zawiadamia, że do korzystania z pokojów noclegowych uprawnieni są wyłącznie członkowie Związku oraz ich najbliższe rodziny (żona, dzieci). Nocleg będzie udzielany tylko za okazaniem dowodu osobistego, stwierdzającego niewątpliwie identyczność osoby oraz legitymacji członkowskiej, opiewającej na to samo nazwisko.

JAROSŁAW.

Rezolucja zebrania Koła z dnia 13 kwietnia r. b. Na Walnem Zebraniu Koła miejscowego Z. Z. M. odbytem dnia 13.IV. b. r. przy licznym współudziale członków powzięto jednogłośnie rezolucję następującej treści:

„Maszyniści członkowie Koła Z. Z. M. w Jarosławiu po odczytaniu Biuletynu Centrali Z. Z. M. Nr. 1/30 i przeprowadzonej dyskusji uchwalają Zarządowi Głównemu i Prezydjum Związku pełne uznanie i zaufanie za dotychczasową pracę tak w dziedzinie organizacyjnej jak też i w dziedzinie walki o postulaty zawodowe. Zebrani witają z radością i uznaniem przyłączenie Z. Z. M. do Komisji Klasowych Związków Zawodowych i do Międzynarodówki Transportowej. Stoimy zwartym szeregiem przy naszej organizacji i będziemy jej bronić stanowczo przed atakami zzewnątrz, zaś warcholstwo we własnych szeregach będziemy tłumić w zarodku. Aprobujemy w całej rozciągłości uchwałę Walnego Zjazdu Poznańskiego i zarządzenia Zarządu Głównego i Okręgowego, wyrażamy radość, że nareszcie stanęliśmy razem z klasowym ruchem zawodowym Polski i całego świata do walki o wspólne ideały. Wznosimy okrzyk: „Niech żyje międzynarodowa solidarność klasy robotniczej. Niech żyje, Z. Z. M. i nasz Zarząd Główny".

SIEDLCE.

Wybór Zarządu Koła. Dn. 10.III 1930 r. na zebraniu Koła został wybrany nowy Zarząd w następującym składzie: Przewodniczący: kol. **Ostojski Antoni,** zastępca przew. kol. **Krzeszewski** Roman, **sekretarz** — kol. **Nowak** Antoni, skarbnik — kol. **Jastrzębski** Aleksander. Członkowie Zarządu: kol. kol. **Chojnacki** Marceli, **Soćko** Kazimierz. Kom. Rew.: kol. kol. **Gauze** Ignacy, **Świętoński** Władysław, **Hermanowski** Józef.

KIELCE.

Wieczór pożegnalny. Dn. 26.II 1930, odbyła się uroczystość pożegnania odchodzących w stan spoczynku kol. kol. Górnickiego M., Kulczyńskiego St., Kowalskiego J., Kaczmarskiego J., Brodzikowskiego A., Kowalczewskiego J., Skalmowskiego St. i Dygudy Józefa. W uroczystości wzięło udział wielu kolegów i zaproszonych gości. Po zwiedzeniu wystawy województwa kieleckiego odbyła się wspólna kolacja, w czasie której wygłoszono szereg przemówień oraz dokonano wspólnej fotografji.

WARSZAWA-GŁÓWNA.

Zebranie Koła. Dn. 17.II 1930 odbyło się zebranie członków Koła z następującym porządkiem dziennym: 1) wprowadzenie nowych turnusów dla poc. osobow. 2) wolne wnioski. Zebraniu przewodniczył kol. **Kalinowski,** sekretarzował — **kol. Rogalski.** W zebraniu uczestniczył Prezes Zw. kol. **Borkowski.**

Zebranie zagaił Przew. Koła, kol. Kalinowski, otwierając dyskusję nad pkt. 1) porządku dziennego. W dyskusji brali udział kol. kol. Lisiewicz, Sawicki, Jaworski, Małczyński, Kopf i inni. W rezultacie dyskusji zebrani uchwalili rezolucję treści następującej: **„Zebrani postanawiają pozostawić obecny turnus do nowego rozkładu jazdy, z wyłączeniem Sochaczewa, z turnusu pociągów osobowych dalekobieżnych. W sprawie turnusu kurjerskiego, jako wyrabiającego 250 i więcej godzin zebrani postanawiają zwrócić się do odpowiednich czynników o dodanie 1 parowozu, aby nie wyjeżdżać więcej jak 204 godzin.**

Następnie zabrał głos kol. Borkowski, który omówił szereg spraw organizacyjnych i służbowych wzywając do solidarności i wspólnej pracy organizacyjnej.

W wolnych wnioskach uchwalono wniosek utworzenie przy Kole miejscowem Kasy Koleżeńskiej, która będzie miała za zadanie przychodzić z pomocą potrzebującym kolegom w formie pożyczki, a zarazem będzie stanowiła fundusz dla uczczenia kolegów odchodzących w stan spoczynku; składkę miesięczną uchwalono zł. 1

Na tem posiedzenie zakończono.

KATOWICE.

Zjazd Okręgowy. Dn. 11.II. 1930 r. odbył się Walny Zjazd delegatów Kół Okręgu Katowickiego. W zebraniu uczestniczyli: Nacz. W-łu Techn. inż. Peczke, nacz. par. p. Gus oraz p. inż. Stolarczyk, z ramienia Prezydjum kol. kol. **Borkowski, Komorowski i Siadak.** Przewodniczył Zjazdowi kol. Sobczak, sekretarzował kol. Maas. Porządek dzienny obejmował: 1. Zagajenie i odczytanie protokółu z ostatniego zebrania. 2. Sprawozdanie Zarządu Okręgowego z działalności za ubiegły okres. 3. Dyskusja nad Sprawozdaniem Zarządu Okręgowego. 4. Wybór nowego Zarządu. 5. Referaty członków Prezydjum. 6. Wolne wnioski.

Po zagajeniu Zjazdu przez kol. Sobczaka oraz po odczytaniu protokółu przez kol. Maasa przystąpiono do sprawozdania z działalności Zarządu Okręgowego. Prezes Okręgu kol. Sobczak zaznajomił zebranych z wystąpieniami Zarządu u władz: pisemnie do D. O. K. P. w Katowicach występował Zarząd Okręgowy w sprawach ogólnych, postulatowych jako to: etatów, emerytalnej, dyspozytorów, premji przetokowej, normy węglowej, przepałów i innych 39 razy — w 50% ze skutkiem pomyślnym; w sprawach służbowych poszczególnych parowozowni 31 razy większość spraw załatwiona ze skutkiem pomyślnym; pozostałe w załatwieniu; w sprawach służbowych poszczególnych członków 112 razy, przeważnie ze skutkiem pomyślnym. Sekretarz Okręgu zdał sprawozdanie organizacyjne: korespondencji wpłynęło 621; wysłano 554. Zarząd Okręgowy uczestniczył w zebraniach kół 12 razy; Zjazdów Okręgowych odbyło się 2; posiedzeń Zarządu 6; konferencyj u władz kolejowych odbyto 120, w tem 99 w DOKP., 4 w M. K., 6 w Oddziale Mech., oraz 11 w poszczególnych parowozowniach; konferencyj u władz komunalnych odbyto 11. Skarbnik Okręgu zaznajomił zebranych ze stanem kasowym Okręgu: saldo z 1928 r. wynosiło zł. 348.04, wpływy w r. 1929 zł. 26.534,69, wydatki w r. 1929 zł. 25.795,79, saldo na r. 1930 — zł. 738,90.

Nad sprawozdaniem Zarządu Okręgowego wywiązała się żywa dyskusja, w której brało udział wielu kolegów. W rezultacie dyskusji udzielono ustępującemu Zarządowi Okręgowemu absolutorjum, poczem przystąpiono do wyborów nowego Zarządu, który ukonstytuował się następująco: Prezes Okręgu — kol. **Sobczak** Stanisław, zast. Prezesa kol. **Tyczka,** sekretarz — kol. **Maas,** zast. sekr. — kol. **Głombik,** skarbnik — kol. **Walusz IV.** Komisja Rewizyjna: kol. kol. **Wyrwas, Sosna i Gacki.**

Następnie przemawiali przedstawiciel Prezydjum Związku, poruszając sprawy: pragmatyki, ustawy emerytalnej oraz szereg spraw organizacyjnych. W rezultacie dyskusji, która się wywiązała nad referatami przedstawicieli Prezydjum uchwalono rezolucję treści następującej:

Zebrani delegaci Walnego Zjazdu Okręgowego w Katowicach składają z pełnem zaufaniem swoje sprawy w ręce Zarządu Głównego ZZM.

Zebrani potępiają stanowczo robotę warcholów z t. zw. ‚opozycji", gdyż godzi ona w najżywotniejsze interesy ogółu maszynistów i oświadczają, iż warcholstwo to zwalczać będą wszelkiemi środkami.

Zebrani stwierdzają, iż podporządkowują się całkowicie wszelkim zarządzeniom i uchwałom wyrażonym na 10-tym Walnym Zjeździe w Poznaniu.

W wolnych wnioskach omawiano szereg spraw służbowych.

WEJHEROWO — PUCK.

Walne Zebranie Koła. Dn. 21.I.1930 odbyło się Walne Zebranie członków Koła z następującym porządkiem dziennym: 1. Odczytanie protokółu z ostatniego zebrania. 2. Przemówienie członka Prezydjum i Prezesa Okręgu. 3. Sprawozdanie Zarządu Koła z działalności za ubiegły okres. 4. Wybór nowego Zarządu. 5. Wolne wnioski. Zebraniu przewodniczył kol. Minikowski. sekretarzował — kol. — Matiasz. W zebraniu uczestniczyli z ramienia Prezydjum — kol. **Siadak**, Sekr. Zw. z ramienia Zarządu Okręgowego — kol. **Hernet** — Prezes Okręgu Gdańskiego.

Po odczytaniu protokółu z ostatniego zebrania zabrał głos kol. Siadak, który obszernie omówił sprawę przystąpienia Z. Z. M. do Komisji Klasowych Związków oraz szereg spraw postulatowych i organizacyjnych. Kol. Hernet zaznajomił zebranych z wystąpieniami Zarządu Okręgowego w Dyrekcji O. K. P. w Gdańsku.

Nad referatami wywiązała się dyskusja, w której wzięli udział kol. kol. Szczepaniak, Olszewski, Stencel i Draczyński.

Po zdaniu przez Zarząd Koła sprawozdania z działalności za ubiegły okres na wniosek Komisji Rewizyjnej udzielono ustępującemu Zarządowi Koła absolutorjum. Poczem przystąpiono do wyboru nowego Zarządu, w skład którego weszli jako Przewodniczący — kol. **Minikowski** Jan, jako sekretarz — kol. **Matiasz** Jan i jako skarbnik kol. **Konkolewski** Walerjan. Członkowie Zarządu — kol. kol. **Szczepaniak** Antoni i **Ziętarski** Jan. Komisja Rewizyjna — kol. kol. **Kurkowski** Hieronim, **Stencel** Józef i **Bieniak** Piotr.

DZIEDZICE.

Wieczór pożegnalny. Dn. 17.II.1930 odbyło się uroczyste pożegnanie odchodzącego w stan spoczynku kol. Reszkego Hermana, dyspozytora par. W uroczystości wzięły udział władze przełożone oraz grono kolegów z rodzinami. Po szeregu przemówień okolicznościowych wręczono jubilatowi upominek. W miłym nastroju uroczystość przeciągnęła się do późnego wieczora.

CHEŁMZIE.

Walne Zebranie Koła. Dn. 19.I.30 odbyło się Walne Zebranie członków Koła miejscowego z następującym porządkiem dziennym: 1. Odczytano protokół z ostatniego zebrania. 2. Sprawozdanie Zarządu Koła. 3. Dyskusja nad sprawozdaniem. 4. Wybór Zarządu. 5. Wolne wnioski. W zebraniu uczestniczyli z ramienia Okręgu Prezes Okręgu — kol. **Sobczak** i Skarbnik Okręgu — kol. **Walusz**. Przewodniczył zebraniu kol. **Mutwil**, sekretarzował kol. **Nagi**.

Po odczytaniu protokółu z ostatniego zebrania Zarząd Koła w osobach kol. Poplucza, Świątka i Świtały — zdał sprawozdanie z działalności za ubiegły okres. W dyskusji nad sprawozdaniem brali udział kol. kol. Mutwil, Socha, Trubic, Nawrot i inni. Na wniosek kol. Nagiego, członka Komisji Rewizyjnej udzielono jednogłośnie ustępującemu Zarządowi Koła absolutorjum. Wybory do nowego Zarządu Koła dały następujące wyniki: Przewodniczący — kol. **Poplucz Robert**, zast. przew. kol. **Mutwil Antoni** Sekretarz — **kol. Świątek Józef**, zast. sekr. — kol. **Opaliński** Stanisław. Skarbnik — kol. **Świtała** Józef. Komisja Rewizyjna — kol. kol. **Nagi, Gutman i Nawrot.**

Następnie przemawiali przedstawiciele Zarządu Okręgowego poruszając ogólne sprawy postulatowe jako to: umundurowanie, pragmatyka, ustawa emerytalna i inne oraz sprawy organizacyjne.

W wolnych wnioskach omawiano sprawy służbowe.

KOŚCIERZYNA.

Walne Zebranie Koła. Dn. 12.I.30 roku odbyło się Walne Zebranie członków Koła miejscowego Z. Z. M. Porządek dzienny obejmował: 1. Odczytanie protokółu z ostatniego zebrania. 2. Sprawozdanie Zarządu Koła z działalności za ubiegły okres. 3. Dyskusja nad sprawozdaniem Zarządu. 4. Wybór nowego Zarządu. 5. Wolne wnioski.

Po odczytaniu protokółu z ostatniego zebrania Prezes Koła omówił sprawy załatwione przez Zarząd Koła w ubiegłej kadencji, poruszając sprawę umundurowania, norm węglowych, szereg wystąpień w Wydziale Mechanicznym oraz w DOKP w sprawach ogólnych jak też indywidualnych poszczególnych członków. Sekretarz Koła zdał sprawozdanie organizacyjne, skarbnik Koła zdał sprawozdanie kasowe. Nad sprawozdaniem Zarządu wywiązała się dyskusja, w rezultacie której na wniosek Komisji Rewizyjnej udzielono ustępującemu Zarządowi Koła absolutorjum, postanawiając wybrać Zarząd Koła na następny rok w tym samym składzie, co poprzednio. Ze względu na to, iż kol. Imoczyński zrzekł się mandatu sekretarza, pozostawiono wybór sekretarza do następnego zebrania.

W wolnych wnioskach omawiano sprawy lokalne.

ROBOTNICZE TOWARZYSTWO SŁUŻBY SPOŁECZNEJ.

W roku ubiegłym powstało w Warszawie stowarzyszenie, oparte na statucie i zarejestrowane pod nazwą: **„ROBOTNICZE TOWARZYSTWO SŁUŻBY SPOŁECZNEJ“.**

Cel i zadanie Towarzystwa: niesienie pomocy, opieki, udzielanie porad prawnych i wskazówek szerokim rzeszom najuboższej ludności Warszawy na zasadach dobrze pojętego obowiązku społecznego.

Towarzystwo ma również na celu szkolenie pracowników społecznych.

W chwili obecnej działają następujące sekcje Towarzystwa:

1) Sekcja Opieki Społecznej i Pośrednictwa Pracy. Przewodniczący dr. H. Kłuszyński.
2) Sekcja Porad Prawnych. Przewodniczący dr. A. Kielski.
3) Sekcja Kolonij letnich i Domów Wypoczynkowych. Przewodnicząca S. Woszczyńska.
4) Sekcja Ogrodów Działkowych. Przewodnicąca M. Chmieleńska
5) Sekcja Finansowa. Przewodnicząca sen. D. Kłuszyńska.

Rozwój Towarzystwa, zakres działania i pomyślne rezultaty zależne są od członków, ich liczebności i czynnego, w miarę możności, współdziałania w pracach Towarzystwa.

Zarówno charakter społeczny i demokratyczny oraz humanitarne zadania Towarzystwa zejdnać mu winny zwolenników.

Wpisowe wynosi 1 zł. Opłata członkowska minimum 50 gr. miesięcznie lub wyższa dobrowolnie zadeklarowana składka miesięczna, kwartalna lub roczna.

Sekretarjat urzęduje codziennie od 10 r. do 2 pp. przy ul. Leszno 53, parter, front. Tel. 527-21.

Celem ułatwienia dokonania zapisów członków, Towarzystwo wysyła do domów inkasentki, posiadające na piśmie upoważnienie z pieczęcią Towarzystwa i podpisami.

Przewodnicząca
Dr. J. Budzińska-Tylicka,
Wilcza 10, m. 3, tel. 138-92.

Sekretarka
S. Woszczyńska,
Solec 103, m. 2, tel. 287-96.

Skarbniczka
K. Dubois,
Kazimierzowska 53, tel. 436-91.

Wydawca: Zaw. Zw. Maszyn. Kolej. Red. odpow.: Henryk Sommerfeldt.

Odbito w drukarni „Robotnika“. Warecka 7.